

ராசிரியர் சோ. செல்வநாயகம் நினைவுப் பேருரை
of. S. Selvanayagam Memorial Lecture

7

S. Selvanayagam

தமிழரின் பரமமரிய மருத்துவம்

THE TRADITIONAL MEDICINE
OF THE TAMILS

கலாநிதி பால. சிவகடாட்சம்
தலைவர், விவசாய உயிரியற்றுறை,
விவசாயபீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
கிளிநொச்சி.

Dr. Bala. Sivakadacham,
B. Sc. Hons. (S. L.), Ph. D. (Lond.)
Head, Dept. of Agri - Biology
Faculty of Agriculture
University of Jaffna.
Kilinochchi.

மே 1990
May

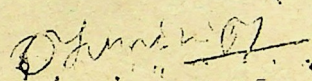
அமரர் பேராசிரியர் சோ. செல்வநாயகம் அவர்கள் நினைவாக ரிப்பேசுரை டம் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ரிப்பேசுரை நினைவில் நாம் அளிக்கும் ஏழாவது பேசுரை ஆகும். ரிப்பேசுரை நிகழ்ச்சியை சீரம்பத்தில் 'அமரர் நினைவுக் குழு'யே பொறுப்பேற்று நிகழ்த்துவதற்கு போதிய 1986ஆம் ஆண்டில் ரிப்பேசுரை மையல் கலைக்கழகத்தின் புலியிற்பிறையும் ரிப்பேசுரை ரிப்பேசுரை செயற்படத் தொடங்கியது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்கள் புலியிற்பிறையும் உட்குறைகள் நிலப்பயன்பாட்டு ஆய்வுகள் (LANDUSE STUDIES) சிராம/நகரப் புலியிற்பிறையும் (URBAN/RURAL GEOGRAPHY) விவசாய/மீன்வளப் புலியிற்பிறையும் (AGRICULTURAL/FISHERIES GEOGRAPHY) ஆகியவைற்றிலும் கூடிய நாட்டம் உடையவர். அதேபோன்றே ரிப்பேசுரை கலாசாரம், அறிவியல் வளர்ச்சி, தழுவல் கலையும், தமிழ்ச் சொல்வகை, தமிழர் பிரதேசம், அதன் சமூகபொருளாதார அபிவிருத்தி ஆகியவைற்றிலும் சீரம்பம் உடையவர். அவரது முனைவோடு (MASTER OF ARTS), கலாநிதி (Ph.D) பட்டங்களுக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுத் தொகுக்கொடுக்கும் (ரிப்பேசுரை நிலப்பயன்பாட்டு ரிப்பேசுரை அமைந்தவை. 1960களில் தமிழ்ச் பிரதேசங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டவை) அவர் எழுதிய ஏழாய ஆய்வுக் கட்டுரைகள், சாதாரண கட்டுரைகள் ஆகியவைற்றில் ரிப்பேசுரை மேற்கூறிய கட்டுரை வெளியிடப்பட்ட நாம் உழிப்படுதல்வாய், ரிப்பேசுரை நாமும் நினைவுப் பேசுரைகளை 'புலியிற்பிறையும்' மட்டும் சார்த்தவாய் அவ்வாறு அவர் நாட்டம் காட்டிய பல்வேறு குறைகளிலும் வடிவக் நினைவு அதற்கேற்ப செயற்பட்டு வருகின்றோம்.

ரிப்பேசுரை வகையில் முதலாவது நினைவுப் பேசுரையை வரலாற்றிற்றோர் உடையவர் கலாநிதி சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்கள் "ரிப்பேசுரை ஆய்வுகள் - ரிப்பேசுரை தொல்லியல் தொக்கு" (01 - 1984) என்னும் பெயரில் நிகழ்த்தினார். தொட்டர்ந்து ரிப்பேசுரை பேசுரை புலியிற்பிறையும் பேராசிரியர் பெரு. பாலசுந்தரம்-யின்னை அவர்களால் "ரிப்பேசுரை ஆய்வுகள் - பிரதேசத்தின் ரிப்பேசுரை தொக்கு மற்றும் ரிப்பேசுரை" (02 - 1985) என்னும் தலைப்பில் நிகழ்த்தப்பெற்றது. மூன்றாவது பேசுரை "ரிப்பேசுரை வரிசை கட்டுரைகள்" (03 - 1986) என்ற பெயரில் வரலாற்றிற்றோர் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களால் நடாத்தப்பெற்றது. அதற்கு நான்காவது பேசுரையை சமூகரிப்பேசுரை புலியிற்பிறையும் பேராசிரியர் வி. சிவசாமி அவர்கள் "ரிப்பேசுரை கலைவடிவங்களில் நாட்டிய மரபு" (04 - 1987) பற்றி வடிவிகினார். தொட்டர்ந்து ஐந்தாவது பேசுரையை அப்பேசுரைகையே தலைப்பீட்டாதுயி பெயரில் புலியிற்பிறையும் பேராசிரியர் நா. பாலசுந்தரம் அவர்கள் "அரசும் கட்டுரைநினைவு மற்றும் அபிவிருத்தியும் - ரிப்பேசுரை பற்றிய சில அவதானியங்கள்" (05 - 1988) என்னும் பெயரில் நிகழ்த்தினார்.

உலகப் பேரரசு "சங்கால நகரங்களில் அழிவும் கடல் கோள்களின்
 நிகழ்வும்" (06 - 1989 என்ற தலைப்பில் புவியியற் பற்றைச் சிந்தனை
 விரிவுரையாளர் திரு. செ. யாலச்சந்திரன் அவர்களால் வழி நடக்கப்பெற்றது.

தொடர்ந்து வந்தைய பேரரசு யாக "தமிழின் யாரம்பரிய
 மருத்துவம்" (07 - 1990) அமைகின்றது. பேரரசு யாற்றியவர்
 கலாநிதி பால. சிவகடாட்சம் அவர்கள். அவர் விவசாயப் பற்றின் விவசாய
 உயிரியற் பற்றின் தலைவராகவும், பயிராக்கவியற் பற்றின் பற்றில் தலைவராகவும்
 கடமை யாற்றி வருகின்றார். தமிழின் யாரம்பரிய மருத்துவத்தில் தலையாய
 ஈடுயாடுகையவர். கலிவிசார் தொழிலும் அது பற்றிய சிராய்வும் ஒன்றாக
 அமைதல் உயல்பு. ஆனால் வேறு அமைவு உலகவார்த்தல். பற்றில்
 கலாநிதி பால. சிவகடாட்சம் அவர்கள் இருக்காமல் வகையச் சேர்ந்தவர். ஒரு
 தசாய்ச்சுத்திற் பற்றே "பயன்மைய மருத்துவமும் பயன்மைய மருகையகமும்" (1979)
 என்றும் தலை வெளியிட்டும் உருமை பெற்றவர். ஆகவே அவ்வாறு அவரின்
 பற்றே பேரரசு யும் சிறப்பாக அமையும் என்பதில் எமக்குத் திடமான உறுதியும்
 உறுப்பும் உண்டு.

செ. யாலச்சந்திரன்
 புவியியற் பற்றைத் தலைவர்
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

யாழ்ப்பாணம்
 11.04.1991.

பேரரசு யாரின் செ. செல்வநாயகம் அவர்களின் *

*
 மருகையலமாரியப் பட்ட சிராய்ச்சுத்தித் தொகுதித் தலைப்பிற்

SELVANAYAGAM, S., 1963. LAND USE IN THE JAFFNA COUNTRY,
 CEYLON, M.A. THESIS (UNPUBLISHED), UNIVERSITY OF LONDON.

*
 கலாநிதியப் பட்ட சிராய்ச்சுத்தித் தொகுதித் தலைப்பிற்

SELVANAYAGAM, S., 1971, THE PROBLEM OF ECONOMIC HOLDINGS
 IN THE PEASANT AGRICULTURE OF THE DRY ZONE OF CEYLON. Ph.D.
 THESIS (UNPUBLISHED), UNIVERSITY OF LONDON.

கலாநிதி பால. சிவகடாட்சம்

தெற்காசியாவில் ஆதியில் வளர்ந்த அறிவியற் கலைகளுள் மருத்துவம் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றுள்ளது. தமிழ் மக்கள் உள்ளிட்ட தெற்காசிய மக்களின் மருத்துவ வரலாறு இற்றைக்கு இரட்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆரம்பமாகிவிட்டது. ஆரம்பம் என்று கூறும்பொழுது வெறும் சூனியத்திலிருந்து தொடங்கியதாகப் பொருள் கொள்ளலாகாது. மருத்துவம் தொடர்பான பல்வேறு தகவல்கள் ஒழுங்குபடுத்தித் தொகுக்கப்பெற்ற வளர்ச்சிக்கு இடமளிக்கக்கூடிய ஓர் அறிவியற் கலையாக மருத்துவம் உருவாவதையே இங்கு ஆரம்பம் என்று குறிப்பிடலாம்.

ஆதியில் நோய்கள் ஏற்படுவதன் காரணங்களை விளங்கிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் கடவுளின் பேரினம் கர்மத்தின் பேரினம் பொறுப்பைச் சுமத்திவிட்டு மந்திரங்க ளையும் (Charms) காப்பியக்க ளையும் (Amulet) பிராயச்சித்தங்க ளையும் பரிந்துரைக்கும் மாந்திரிகர்களே ஆதிகளும் செலுத்தினர். அக்காலத்தில்கூட நோய்க்கு மருந்தாக மூலிகைக ளைப் பரிந்துரைத்த வைத்தியர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். எனினும் மந்திரமும் காப்பியம் மேலோங்கி நின்ற காலம் அது.

‘ஓ நோயாளியே, நீ தூற்றுக்கணக்கான மூலிகைக ளைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் எனினும் இந்த மந்திரமே இரத்தம் பெருக்கை நிறுத்தச் சிறந்தது’

அதர்வ வேதம் 45.2

நாளடைவில் ஒரு சில நேரங்கள் குறிப்பாக எலும்பு முறிவு, வெட்டுக்காயம் போன்றவை புறக்காரணிகளால் ஏற்படுவதையும் வாந்திபேதி, அஜீரணம் போன்றவை தவறான உணவு முறைகளினால் ஏற்படுவதையும் அம்மை, சிள்ளமுத்து போன்ற தொற்று நோய்கள் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத காரணிகளால் ஏற்படுவதையும் அக்காலத்தவர் அவதானித்தனர். இது போல் தொடர்ந்து விளங்கிக்கொள்ள முடியாத காரணிகளால் ஏற்படும் நோய்களே அந்நாண்டுகளில் சகீதிகளுக்கு உரியனவாகக் கூறப்பட்டன. மந்திரங்களின் பயன்பாடு எல்லைப்படுத்தப்பட்டு மருந்து மூலிகைகளின் பயன்பாடு விரிவடைந்தது.

உன்மைகள் சிலவும் முடிநம்பிக்கைகள் பலவும்மாகக் காணப்பட்ட புராதன நோய்ச்சிகிச்சை முறைகளில் இருந்து உன்மைகளைப் பிரித்தெடுத்துக் கூட்டுக் கோப்பான அறிவியல் மருத்துவம் ஒன்றை உருவாக்கும் முயற்சிகள் இற்றைக்கு இரட்டாயிரத்து ஐந்து வ ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே சிரேக்கம், சீன, இந்தியா யோன்ற நாடுகளில் இடம்பெற்றமைக்கு ஆதாரங்கள் உள.

நோய்களையும் பிற வியற்கை நிகழ்வுகளையும் விளக்குவதற்குத் தெய்வங்களைத் துணைக்கு இழுப்பதெல்லாம் மடத்தனம்' என்பதைத் துவிவாகஎடுத்துக் கூறி. மேலத்தேயத்தில் 'மருத்துவத்தின் தந்தை' எனப் போற்றியெழுபவருமான உறிய்போக்கிரற்றல் சிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த காலம் சி.மு. 5ஆம் 4ஆம் நூற்றாண்டுகளாகும். சி.யி. 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஐதோப்பிய மருத்துவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உறிய்போக்கிரற்றலின் கொள்கையையடி மனித உடலானது இரத்தம், சபம், மஞ்சள் பித்தம், கரும்பித்தம் என்னும் நான்கு தோஉங்களால் ஆளப்படுகின்றது. நோய்கள் மட்டுமல்லாது ஒரு மனிதனின் குணசீயமும் கூட மேற்படி தோஉங்கள் தந்தம் சமநிலைகளினின்றும் அதிகரித்தலால் அல்லது குறைவடைதலால் நிரம்பியிருக்கின்றன. நோய்கள் பற்றியும் மனிதனின் குணசீயங்கள் பற்றியும் விளக்கும் உறிய்போக்கிரற்றலின் கொள்கையானது சிற்சில மாற்றங்களுடன் ஏறத்தாழ அதேகாலம் பகுதியில் இந்தியாவிலும் மருத்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்தது என்பதை அவதானிக்க முடியும்.

மந்திரங்கள் மதச் சடங்குகள் என்பவற்றுடன் பின்னிக் கிடந்த இந்திய மருத்துவத்தைத் தனியொரு அறிவியல்சுறையாக உருவாக்கும் முயற்சிகள் சிறிதே சகாயத்துக்கு முன்னதாகவே ஆரம்பமாகிவிட்டன என்பதற்கு இன்று எமக்கு முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறும் புராதன இந்தியாவின் மருத்துவ நூல்கள் சான்று யகருகின்றன. ஆயுள்வேதம் என்ற பெயருடன் நோய்ச்சிகிச்சை தொடர்யான சகல துறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக உருவாகிய இந்திய மருத்துவத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் மிக நீண்டகால ஆராய்ச்சிகளும் அனுபவவாயிலான அவதானிப்புகளும் தகவல் சேகரிப்புகளும் இருந்துள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இன்றுள்ள ஆயுள்வேத நூல்களுள் மிக ஆதியானது எனக்கூறப்படும் 'சரக சம்ஹித' சி.யி. முதலாம் நூற்றாண்டளவிலேயே ஆக்கம் பெற்றிருத்தல் கூடும் எனக்கூறிய்யட்டுள்ளது. அதே சமயம் மேற்படி நூலானது அக்விவாசர் என்பவர் ஆக்கிய முந்தைய நூலொன்றின் திருத்திய ஆக்கமே (REVISED EDITION) என்பது மனங்கொளத் தக்கது. அக்விவாசர் தமது சகமானுக்கர்கள் அறவருடன் 'ஆத்திரேய புனர்வச' என்னும் ஆசிரியரிடம் கேட்ட விரிவுரைகளின் தொகுப்பாகவே மேற்படி நூல் காணப்படுகின்றது.

'சரகசம்ஹித'வில் அக்காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற மருத்துவக் கருத்தரங்குகள் சில பற்றிய விபரத்தையும் அவற்றில் யங்குபற்றிய அறிஞர்கள் யலரிடப் பெயர்ப்பட்டியலையும் காணமுடியும். இவ்வாறு இடம்பெற்ற கருத்தரங்குகளுள் ஒன்று நோய்களின் தோற்றமும் உயிரின் தோற்றமும் பற்றியதாகும். இக் கருத்தரங்குகள் ஒன்றில் யங்கு பற்றிய அறிஞர் ஒருவர் 'குமாரசிரஸ் பரத்வா ர்'

என்று குறிப்பிடப்பெறுகிறார். தாயின் கருவில் கழந்தை உருவாகும்போது அதன் சிரசே முதலில் தோன்றுகின்றது என்ற கருத்தை முதல் முதலில் எடுத்தரைத்த காரணத்தால் இவர் 'குமாரசிரஸ்' என்ற பெயரால் அறியப்படலானார்.

மருத்துவ மாநாடு ஒன்றில் கலந்துகொள்வதற்காக இலங்கையில் இருந்து இந்தியா சென்ற இராஷ்டிரன் மாநாட்டில் பங்குபற்றிவிட்டுத் திரும்பும் வழியிலேயே சீதையைச் சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும் அப்பொழுது ஒருக்க விதிகளுக்கு மாணா ஒரு செயலேச் செய்ததாகவும் கூறப்படுவதை இவ்விடத்தில் நினைவு கூரலாம். ¹

இராஷ்டிரன் ஒரு சிறந்த மருத்துவன் என்று கூறப்படுவதோடு குமார தந்திர 'நாடிப்பரீக்ஷா' போன்ற ஒரு சில மருத்துவ நூல்கள் அம்மன்னன் பெயராலேயே இன்றும் வழங்கப்பெறுகின்றன. ²

சிரேக்க மருத்துவரான உறிய்யோக்கிரற்றின் கொள்கைகளுக்கும் ஆயுள்வேத நூலோரின் கொள்கைகளுக்கும் இடையே-காண்ப்பயரும் அடிப்படை-ஒற்றுமையையும் பன்னாட்டு அறிஞர்களுக்கும் பங்கு யற்றிய புராதன கருத்தரங்குகளும் மருத்துவக் கலையானது இன, மத, மொழி, நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து மனித சமுதாயத்திற்குப் பொதுவான ஒரு கலையாகவே வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதைத் தெளிவு செய்துகின்றன. மனிதனுக்கு ஏற்படக்கூடிய நோய்களைத் தீர்க்கும் யூரியில் புகுபட்டுள்ள எவரும் பிறரின் அபாயவத்தையை பயன்படுத்திக் கொள்வதிலோ தமது அபாயவத்தையை பரிசீலித்து கொள்வதிலோ தயக்கம் காட்டுதல் கூடாது. இந்த உயிர்மையை நம் முன்னோர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

தமிழர் மத்தியில் மருத்துவம்

தமிழினுள் மிகப் பழைய நூல்கள் இரட்டாயிரம் ஆண்டும் பழமை வாய்ந்தன என்று கூறப்படுகின்றது. பொதுவாகச் சங்கநூல்கள் எனக் குறிப்பிடப்பெறும் இந்நூல்கள் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களாகவே உள்ளன. மருத்துவப் பற்றியும் மருத்துவம் பற்றியும் சிறு சிறு குறிய்ப்புக்கள் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றனம் அக்காலத் தமிழ் மக்கள் கையாண்ட மருத்துவ முறைகள் பற்றிய விளிவான விளக்கம் எதனையும் மேற்படி நூல்கள் வாயிலாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையே உள்ளது.

மருத்துவம் பற்றிச் சற்று விளிவான குறிய்ப்புக்களைத் தரும் முதலாவது தமிழ் நூல் சங்கம்ருவிய காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் திருக்குறளாகும். இந்நூலின் ஆசிரியரான வள்ளுவர், அக்கால மருத்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையான திரிதோஷ தத்துவத்தையப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

"மிகிலங் குறையினு நோய் செய்யு நூலோர்
வளி முதலாக வெட்டிய முற்று"

(அதி. 95, ... குறள் 941)

வளி முதலாக வெவ்வேயி மூன்று - அதாவது "வாதம், யித்தம், சுயம்" என்று சொல்லப்படும் மூன்று தோஷங்களும் தத்தம் அளவின்றும் கூடினும் குறையினும் தோய்கள் ஏறியிருக்கின்றன" என்பது மேற்படி குறளின் பொருளாக அமைகின்றது.

"ஆ லோர் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடும்போது தமது காலத்தில் வழக்கில் இருந்த மருத்தவரூப ஆ ல்களையே குறிப்பிடுகின்றார் என்பது தெளிவு. எனினும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவது தமிழ் ஆ ல்களா என்பதில் ஐயத்திற்கு இடமற்று. வள்ளுவர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்கக்கூடிய தமிழ் மருத்தவரூப ஆ ல்களும் இன்றில்லை. அதேசமயம் வள்ளுவர் கூறும் மருத்தவக் கருத்துக்களை அவர் காலத்துக்கு முந்தைய 'சரசு சம்ஹித' போன்ற வடமொழி ஆ ல்களில் இன்றும் கட்டுகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வைத்தியன், மருத்தி, ஏழைநிற்பான் (Attendant) நோயாளி எனப்படும் நான்கு கூறுகளை உள்ளடக்கியதே சிகிச்சையாகும் எனும் வகைவிவரங்களை சரசு சம்ஹிதவில் யின்வருமாறு கூறப் பட்டுள்ளது.

"யிஉக்க, த்ரவ்யாவி, உயஸ்தாதா, 'ரோகீ யாத சரஉக்டயம்"

(சரசு சம்ஹித அதி. 9.3)

வள்ளுவரின்

"உற்றவன், தீர்ய்யானன், மருத்தி, உழைச்செல்வான் என அய்யரின் நாக்றே மருத்தி!"

என்றும் குறளானது சரசு சம்ஹிதவில் காணப்படும் வடமொழிச் சுவோகத்தின் தமிழ் வடிவமாக நிற்பதைக் காணலாம்.

ஆயுள்வேத ஆ ல்களில் கூறப்படும் மருத்தவக் கருத்துக்கள் வள்ளுவர் காலத்துத் தமிழருக்கு அந்நியமானவை அல்லா என்பது இக்காலம் பெறப்படும். அக்காலப்பகுதியில் கட்டுக்கோப்பான மருத்தவருத்தியாக விளங்கிய ஆயுள்வேதமும் அது தொடர்யான ஆ ல்களும் தமிழகத்தில் நன்கு யரவி விட்டன என்றே கருதவேண்டும். இதுனை அக்காலப் பகுதிக்கு உபயவராக என்னய்பெறும் இளங்கோ அடிகளின் கூற்று மேலும் வலியுறுத்தலிற்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில்,

வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை

ஆயுள் வேதரும் காலக் கவிதரும்

யாவ்வகை தெரிந்த யன்முறை இருக்கையும்

எனவரும் பாடல் வரிகளை இங்கு நோக்கலாம்.

இளங்கோ அடிகள் மருத்தவரை ஆயுள்வேதர் என்று குறிப்பிடுவதை நோக்கலாம்.

மேலைத்தேய மருத்தவம் இங்கு அறிமுகமான பின்னர் சுதேச வைத்தியர்களும் தம்மை டாக்டர் என்று அழைத்துக் கொள்வது இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கது. மேலைத்தேய மருத்தவம் இங்கு இன்றும் ஆங்கில

மொழியிலேயே பயிலப்பட்டு வருவதுபோல் ஆயுள்வேதம் தமிழகத்திற்கு அறிமுகமான காலத்தொட்டு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் மூலமே பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது. விக்சிரம சோழனின் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டுக்குரிய (சி.யி. 1121) சாசனம் ஒன்றை அக்காலப்பகுதியில் திருஆவடுறையில் அமைந்திருந்த மருத்தவக் கல்லா ரியில் 'அஉக்டாங்க உறிருதய' என்றும் ஆயுள்வேத ஞால் கற்பிக்கப்பட்ட விபரத்தைக் கூறுகின்றது. மேற்காட்டிய ஆசிரியரான வாசுதேவர், வாசுதேவர், வாசுதேவர் என்றும் அழைக்கப்பெற்றவர். வாசுதேவர் ஞால் லாகையால் 'வாகடம்' என்றும் குறிக்கப்பெற்றது. அஉக்டாங்க உறிருதய தமிழ்நாட்டில் பெற்றவிட்ட பிரசித்தி காரணமாக நாளடைவில் வாகடம் என்றும் பெயர் ஆயுள்வேத ஞால்கள் அனைத்தையும் குறிக்கும் பெயராய் பெயராயிற்று.

சி.யி. 15ஆம் ஞாற்றாண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட செகராசசேகரன் என்றும் மன்னன்

"ஆயுள்மறையுடன் அரிய நற்சோதிடம்
யாய் திரைக் கடலிட் பலவுருவார்த்தோன்"

தாம் பாரட்டிய பெற்றவர். இம்மன்னன் காலத்தில் ஆக்கப்பெற்ற 'செகராசசேகரமலை' என்றும் சோதிட ஞால் மருத்தவக்கலைவினை 'வாகடக்கலை' என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

"யிந்திரமம் யவனமுட ஞேந் தோனி
யிறழ் செங்கை சித்திரையாய் யேசு நாளிற்
தட்டருமம் புவியுதயங் கால்களாதி
காற்றிய வாகடகலைக டரிக்கலாரும"

- செகராசசேகரமலை, பாடல் 65.

ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் ஆக்கப்பெற்ற பரராசசேகரன் என்றும் மருத்தவ ஞால் ஆசிரியர் தன்வந்தரி என்பார் ஆக்கிய வடமொழி வாகடத்தைப் பெயரிடும் தலையே தாம் மேற்காட்டிய தமிழ் ஞாலினை ஆக்கியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"தாரணியோர் மிகப்புகழ் தன்வந்தரி செய்த
தகவுடைய கீர்த்தி பெறு மாயுள் வேதய்
யேரணியும்-வாகடத்தைப் பெரிது பேசிய
பெய்யுடைய தமிழ்ப்பயாவால் பேசும் வன்மம்"

- பரராசசேகரன் பாயிரம்

நெடுங்காலமாக வடமொழியிற் பயிலப்பட்டு வந்த ஆயுள்வேத மருத்தவம் யற்றிய ஞால்களைத் தமிழில் ஆக்கும் முயற்சிகள் மிகவும் பிற்காலத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதற்கும் அந்நூலாக்க முயற்சிகள் அரசின் ஆதரவுடன் நடைபெற்றதே மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதற்கும் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆக்கப் பெற்ற செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் என்றும் இரு தமிழ் மருத்தவ ஞால்களும் தக்க சான்றுகளை விளங்குகின்றன.

இற்றைக்கு ஆயிரம்- ஆடுகளுக்கு முன்னரே ஆயுள்வேத முறைப்படி
யெங்கிய மருத்துவ விடுதிகள் அரசின் உதவியுடன் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்
பெற்றிருந்தன என்பதற்குத் தொல்லியர் சான்றுகள் உள. மருத்துவ விடுதிகளை
இன்ற நாம் 'ஆஸ்பத்திரி' என்று அழைப்பதுபோல் அக்காலத்தில் 'ஆலர்சாலை'
என்று அழைத்தனர். வைத்தியம் சொல்வோள், யானிகாரம் யன்னுவோள்,
சல்லியைக் கிரியை யன்னுவோள். யானிகாரம் யானி மருத்திரும் பெருக
என்போர் ஆலர்சாலைகளில் பரிபூரித்தனர். இவர்களின் யதவிநிலை
முறையே இன்றைய டாக்டர், அய்யோதிக்கரி, சத்திரசிகிச்சை நிபுனர், நாதி
(Nurse) என்போருடைய நிலையை ஒத்ததாக இருந்தது. எனும் அக்காலய்
யகுதியில் சத்திரசிகிச்சை (சல்லியைக் கிரியை) யானை யொரு மருத்துவத்துடன்
ஒப்பிடுகையில் சற்றுத் தரக்குறைவான தொழிலாகக் கருதப்பட்டது வந்தள்ளது
என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஆயுள்வேத மருத்துவத்தில் முன்னைய காலத்தில்
சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த சத்திரசிகிச்சை யிற்காலத்தில் அதன் சிறப்பியை இழந்தமைக்கு
மேற்குறிப்பிட்ட நிலை ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

இந்திய சமூகத்தில் சூழமாகிய யுரையோடிவிட்ட சாதிகள் உட்களின்
மருத்துவத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை. புட்பட்ட மேனியைத் தீர்க்குதல் போன்ற
செயல்கள் மருத்துவத் தொழில் யுரிந்தோரால் மேற்கொள்ளப்படுவதால்
அத்தொழில் யுரிவோரை இழிவாகக் கருதும் மனப்பான்மை ஆரியப் பிராமணர்கள்
இடையே வளர்ந்தது. வைத்தியம் பிராமணருக்கு ஒவ்வாத தொழிலாகக் க
ருதப்பட்டது அந் தொழிலானது பிராமணரினும் வைசியரினும் கலப்பினமாகக்
கருதப்பட்டது 'அம்யஸ்த' எனும் வகுப்பாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அக்காலய்
யகுதியில் அறிவைச் சிகிச்சை செய்த மருத்துவருக்கு உதவியாக மயிர்களைநல்,
வெட்டுதல் போன்றவற்றை கூர்மையான ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தும் திறமை
பெற்றிருந்த நாவிதர்கள் செய்து வந்தனர். யிற்காலத்தில் நாவிதர்கள் தாம்
பெற்ற அதுபவத்தின் காரணமாகத் தாமே அறிவைச் சிகிச்சைகளைச் செய்து
முயன்றனர். இதன் காரணமாகவே மருத்துவரைக் குறிக்கும் அம்யஸ்த, யானிகாரி
எனும் பெயர்கள் நாவிதரைச் சுட்டுவதற்காக அமைந்தன.

எனும் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் மருத்துவத்
தொழிலை இழிதொழிலாகக் கருதவில்லை என்பதற்கு வேளாண் குடியினரும் அந்
தொழிலில் ஈடுபட்டமை தக்க சான்றும். ஈழத்தில் யிராம்மண அரசு வம்சத்தவர்
எனக் கருதப்படும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கூட ஆயுள்வேதத்தில் தேர்ச்சி பெற்று
விளங்கினர்.

வடஇந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் ஆயுள்வேத மருத்துவமானது
ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் தேக்கநிலையை அடைந்தது. சரகம், சுருதம்
போன்ற யுராதன ஆயுள்வேத ஊல்களின் தொழிபுக்குய் யினர் அம்மருத்துவ
முறையில் குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. மருத்துவத்
தொழில் யிராம்மணவகுப்பினரால் புறக்கணிக்கப்பட்டமை இதற்கு ஒரு காரணமாக
இருக்கலாம்.

புரப்பாதுன இந்தியாவில் மருத்துவக்கலை யானது புனிதமான ஓர் அறிவியற் கலையாக மதிக்கப்பெற்றது. இறைவனால் அருளப்பட்ட நடவடிக்கை வேதங்களுள் ஒன்றான அதர்வவேதத்தின் ஓர் உபவேதமாகக் கருதப்பெற்று ஆயுர்வேதம் என அழைக்கப்பெற்றது. ஆயுர்வேதம் என்பதன் கருத்து ஆயுள் ளைப்பற்றிய அறிவு எனப் பொருள்படும். ஆயுர்வேதம் தமிழில் ஆயுள்வேதம் என்றாகிறது. இந்தியாவின் பாரம்பரிய மருத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அதனை ஆயுர்வேதம் என்று குறிப்பிடுவது உலக வழக்காசிரித்தது. இந்நிலையில் தமிழ் வைத்தியர்களுள் ஒரு சாராரின் தமது மருத்துவத்தைச் சித்த ஆயுள்வேதம் அல்லது சித்த மருத்துவம் என்று கூறிக்கொள்வது பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. உலகத்தவரால் ஆயுர்வேதம் எனக் குறிப்பிடப்பெறும் இந்தியப் பாரம்பரிய மருத்துவத்தினின்றும் தமிழ் மக்களின் மருத்துவம் எனக் கூறப்படும் சித்த மருத்துவம் வேறுபட்டதா? அவ்வாறாயின் சித்த மருத்துவத்தின் சிறப்பம்சங்கள் எவை? என்ற கேள்விகள் எழுப்பின.

சாதாரண மனிதரால் செய்யமுடியாத கருவிட்டுக் கருபாய்தல், நீரிடமேல் நடத்தல், ஆகாயத்தில் பறத்தல், செம்பைப் பொங்குக மாற்றத்தல் போன்ற மாயத்தொடர் அல்லது சித்தலக்களைச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவர்கள் என நம்பப்பட்ட யோசிகளே சித்தர்கள் என அழைக்கப்பெற்றார்கள். இவர்களுட் பெருப்பாடீமையோர் சத்தி வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய தாந்திரிகக் கோட்பாடுகளில் ஊழியர்களாகக் காணப்பட்டனர். தாந்திரிக தெரியில் ஏறவு அல்லது தகமறுப்பு எனும் கூற்றுக்கு இடமில்லை. சித்தர்கள் பட்டியலில் குற்றம் துந்த ஓண்டர்கள் சிலரும் இடம்பெற்று உள்ளனர். ஆயினும் இவர்களுக்கும் மருத்துவச் சித்தர்களுக்கும் தொடர்பில்லை.

கால்கட்டிக் கைகட்டிக் கண்கள் முகம்காட்டி

மால் காட்டும் மங்கையரை மறந்து இருப்பது எக்காலம்?

என்று பாடிய ஏறவிகள் வேறு.

மங்கையரை மாதா மனோமணியாகக் கண்டு பூசித்த சித்தர்கள் வேறு.

சோற்றுத் தருத்தி தனைச் சமந்து அலைந்து வாடாமல்

ஊத்தைச் சடம் போட்டு உனை அடைவது எக்காலம்? ⁵

என்று இறைவனை வேண்டிய ஏறவிகள் உடலைப் பேணும் மருந்துகளில் ஆக்கறை காட்டியிருக்க மாட்டார்கள்.

மாறாக

உடம்பால் அழியின் உயிரால் அழிவர்

திடம்பட மெய்க்குறாம் தேறவும் மாட்டார்

உடம்கைய வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே ⁶

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே

என்று பாடிய திருமூலர் வழிவந்த சித்தர்களே மருத்துவச் சித்தர்களாவர்.

இரும்பு, செம்பு போன்ற உலோகங்கள் தங்கம், வெள்ளி எஃபவற்றின் கனிமம் போன்ற வடிவங்களே என்பதும் அக்கனிமப்பினை அகற்றுவதன் மூலம் இரும்பு அல்லது செம்பை மறுபடி தங்கமாகவோ வெள்ளியாகவோ மாற்றமுடியும் என்பதும் இரசவாதத்தின் (Alchemy) அடிப்படை நம்பிக்கையாகும். இற்றைக்கு இரட்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இரசவாதக் கொள்கைகள் எகிப்தின் வாயிலாக சிரேக்கர்களுக்குப் பரவியிருந்தன. மத்தியகாலத்தில் அராபியர்களும் இக்கலையில் ஆர்வம் காட்டினர். மேற்கு நாடுகளில் பரவிய இரசவாதக் கொள்கைகளுக்கும் சீன, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் வேருன்றியிருந்த இரசவாத நம்பிக்கைகளுக்கும் அட்பயடையில் வேறுபாடுகள் இல்லை. செம்பைப் பொன்னுக்கும் குளிகை இறவாயாக்கையையும் அளிக்கக் கூடியது என்று நம்பப்பட்டது. மேற்குலகில் 'ஞானிகளின் கல்' (Philosopher's Stone) என்றழைக்கப்பட்ட இக் குளிகை இந்தியாவில் 'காயகல்பம்' என்று பெயர் பெற்றது.

இந்தியாவில் பதஞ்சலி என்பாரும் மகாயான பௌத்த மதத்தவரான நாகார்ஜுனரும் இரசவாதத்தின் தொட்பு யுகத்தப்யருகின்றனர். 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அராபியரும் அவர்க்குள்ளுதொடர்ந்த 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஐரோப்பியரும் செம்பைப் பொன்னுக்கும் இரசவாத ஆராய்ச்சிகளில் முற்பயிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சாவா மருந்து பற்றிய நம்பிக்கைகள் புராணமானவை. சீன ஆறாம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சீனாவில் தோன்றிய வளர்ந்த தாவோயிஸ்க் கொள்கைகளின் சிறப்பம்சங்கள் பலவற்றை மருத்துவச் சித்தர்களின் கருத்துக்கள் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். இறவா வாழ்க்கையை அளிக்கவல்ல குளிகை பற்றிய நம்பிக்கைகள் தாவோயிஸ்க் கொள்கைகளோடு ஒட்டிப்பிறந்தன. சி. பி. முட்டும், நாலாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்தவரான கோ-கங் (Ko - Hung AD 238 - 343) என்பார் பஹதரசம், ஆர்செனிக் போன்ற அசேதன இரசாயனப் பொருள்களைக் கொண்டு ஆக்கப்பெறும் 'சாவா மருந்து' பற்றித் தமது நூலில் எழுந்தரைத்தள்ளார். ஆதியில் சாவா மருந்து பற்றிய ஆய்வுகள் சீனாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அளவுக்கு இந்தியாவிலோ மேற்குலகிலோ மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இதற்கு மதக்கோட்பாடுகள் அடிப்படையான காரணமாகலாமெனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும் நாளடைவில் சாவா மருந்து பற்றிய நம்பிக்கைகளும் அது தொடர்பான இரசவாதக் கொள்கைகளும் இந்தியரிடையே பரவின. மகாயான பௌத்தம், தாந்திரீகம் போன்ற மதக்கோட்பாடுகளுக்கிடையே இக்கருத்துக்கள் ஊடுருவின. இரசவாதத்தில் முக்கியமான இடம்பெறும் பாதரசம் பண்டைய ஆயுள்வேதத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆயுள்வேதத்தில் பிரதான மருந்துப்பொருள்களாக இடம் பெற்றவைதாவரங்களும் அவற்றின் விளைபொருள்களுமேயாகும். இந்தியாவின் பண்டைய மருத்துவர்கள் சாவா மருந்தாசிய காயகல்பத்தை மூலிகைகளிடையேதான் தேடினர். மாறாக ஆதியிலிருந்தே சீன மருத்துவர்கள் கனிமங்களிலேயே அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இரசவாதச் செயற்குறைகளிலும் பாதரசம் முக்கியமான இடத்தைப்பெற்றது. தங்கத்திலும் வெள்ளியிலும் எளிதில் சேர்ந்து உலோகக்-கலப்பினைத் (Alloy) தோற்றுவிக்கக்கூடிய தன்மையினைப் பஹதரசம் பெற்றிரு-இதற்கு முக்கிய காரணமாகலிருக்கலாம்.

இத்தகைய உலோகக்கலப்பு ஒன்றிலிருந்து பாதரசத்தை வெப்பத்தின் மூலம் வெளியேற்றித் தங்கத்தை அல்லது வெள்ளியைத் தாய நிலையில் மீட்டும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இவ்வாறு தோன்றிய தங்கம் இரசவாதத்தால் உருவாக்கப்பெற்றது என எளிதில் பாமர மக்களை நம்பவைக்க முடிந்தது. எனினும் தங்கத்தைக் கரைக்கக்கூடிய பாதரசம் போலி இரசவாதிகள் மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு பாதரசம் கை கொடுத்தது. இந்தியச் சித்தர்களுக்குப் பாதரசம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட யின்னர் இந்த உலோகம் இரசவாதம் தொடர்பான ஆய்வுகளில் முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. அரும்பெரும் குணங்கள் இவ்வுலோகத்தைக்குக் கற்பிக்கப் படலாயின. ஆயுளை நீடிக்கக்கூடிய ரசம்! எஃற பெயர் இதற்கு வழங்கப்பட்டதுடன் இறவா அளிக்கவல்ல குணிகையை ஆக்கும் முயற்சிகளுள் பாதரசமே தலையாய இடத்தைப் பெற்றது. இந்திய மெய்யியல் கொள்கைகளையெல்லாம் தமது சர்வ தரிசன சங்கம்! எஃறும் ஞானியைத் தொகுத்தளித்த மதவாசானியார் பாதரச விஞ்ஞானத்தைத் தனியொரு கொள்கையாகக் கருதி 'ரசேஸ்வர தரிசன! எஃற தலைப்பில் அதனை விளக்க முற்பட்டிருப்பதை நோக்கலாம். பாதரச மெய்யியல் தொடர்பான நாகார்ந, ரசரத்னசமுசய போன்ற ஞானிகளை மதவாசானியார் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ரசரத்னசமுசய என்ற இருபத்தேழு சித்தர்களுள் வியாழாட்சாரியார் நாகார்ஜரன், நித்தியஞ்சா, மச்சேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர் என்போர் அடங்கியுள்ளார். தமிழ் மருத்துவ ஞானிகளில் சித்தர்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு ஆகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனினும் இப்பதினெண் சித்தர்களின் பெயர் வரிசையில் சீரமை இல்லை. தமிழில் மருத்துவ ஞானிகள் ஆகியோர் அனைவரும் சித்தர்கள் ஆவர். வடமொழியிலுள்ள ஆயுள்வேத ஞானிகளை அடியொற்றித் தமிழில் மருத்துவ ஞானிகளை ஆக்கிய தேரையர் சித்தர் குழாமைச் சேர்ந்தவர் அல்லர். ஆயுள்- மருத்துவத்தின் பிதாமகர்களுள் ஒருவரான தன்வந்தரிவயச் சித்தர் குழாமில் சேர்க்க முடியாது. முற்றும் ஏறந்த முனிவரான சிவவாக்கியர் மருத்துவ ஞானியும் எழுதியமைக்குச் சான்றில்லை.

பதினெண் சித்தர்கள் பெயர்ப்பட்டியலில் தவறாது இடம் பிடித்துக்கொள்ளும் திருமுலர், போகர், புலிப்பாணி, கோரக்கர், கொங்கன், சட்டையூசி, மச்சமுனி, சமால்முனி, யூசி என்போரை மருத்துவச்சித்தர்களாக ஏற்றுக்கொள்வதில் தவறில்லை. இவர்களது பெயர்களில் காணப்படும் தமிழ் மருத்துவ ஞானிகள் பாதரசம், கெந்தகம் முதலான கனிமங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு செய்யப்படும் அசேதன இரசாயன மருந்துகள் பற்றியே பிரதானமாக எடுத்தாண்டுள்ளன.

சி. பி. 9-ம் ஆற்றாளுக்குக் கும் சி. பி. 12ஆம் ஆற்றாளுக்குக் கும் இடைப்பட்ட காலப்-
 பகுதியில் இறவாக்ககைய ஆக்கும் குளிகை மற்றும் செம்பைப் பொட்டுக்கும்
 இரசவாத முயற்சிகளில். பாதரசம் (Mercury) முதலிடம் பெறுவதை அவதானிக்க
 முடிவிறவு. தாந்திரீகக் கோட்பாடுகளுடன் தொடர்புடைய குழுக்கள் இவ்வாய்வு-
 களில் ஈடுபட்டிருந்தல் கூடும். சாவா மருந்தைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆய்வுகளை டே
 நோய்ப்பிணி தீர்க்கும் பல்வேறு மருந்தகளை யும் இவர்களால் கண்டறிய முடிந்தது.
 தமிழ் நாட்டுச் சித்தர்கள் பட்டியலில் அடங்கும் பலர், குறிப்பாக மச்சமுனி,
 கோரக்கர் என்போரே மேற்குறிப்பிட்ட குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாக எண்ணு-
 தற்கு இடமுண்டு. மச்சேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர் என்போர் தாந்திரீகக்
 கோட்பாடுகளுடன் தொடர்புடையவர்கள் ஆவர். தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த
 சித்தர்கள் இள, மத, மொழியால் வேறுபட்டவர்கள் என்பதையும் சித்தர்நூல்களே
 கூறியிருக்கின்றன.

மலையாள சட்டமூலி சாதிபேதம் மகத்தான சிங்களவனென்னலாகும்
 என்று கூறும் போகர் சப்த காண்டம் 7000 என்னும் நூல் சட்டமூலி, புலத்தியர்
 என்போரைச் சிங்களவர் என்று குறிப்பிடுவதை நோக்கலாம். 12

சீனத்தவர், சிங்களவர், வடஇந்தியர், தென்னிந்தியர், இந்தியர்கள்,
 பௌத்தர், முஸ்லீம்களாக மதம் மாறியோர் போன்ற பல்வேறு இன, மதப்
 புவியகளைச் சேர்ந்தோரைத் தமிழ் நாட்டின் பதினெண் சித்தர்கள் பட்டியலில்
 காணமுடிவிறவு.

இள, மத, மொழி, நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்த சித்தர்கள் தாம்
 பல்வேறு நாட்டவர் மூலம் அறிந்த கொண்ட தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு
 தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். சித்தர்களின் மருந்தைச் செய்முறைகளில் சீன
 மற்றும் அரேபிய நாட்டுப் பட்டியலைய மருந்தை முறைகளின் தாக்கம் பெரிதும்
 காணப்படுகின்றது. பதினெண் சித்தர்களுள் ஒருவராக எண்ணப்பெறும் போகர்
 சீனத் தொடர்பு உடையவர் என்பதைத் தமிழ் மருந்தை நூல்களே அறியத்தருகின்றன.

1 ஏசினென் சீனமென்ற பதிக்கு மெந்தா
 வேகுடனே வெகுகால மிருந்தேன் யாலும்
 வேடிக்கை சிமிட்டு வித்தை செய்தேன் தானே. 1

(போகர் சப்த காண்டம் 7000. பாடல் 799)

ராமதேவர் என்னும் பெயருடைய சித்தர் மக்கா சென்று யாக்கோபு என்ற
 பெயருடன் திரும்பினார் என்று கூறப்படுவதையும் நோக்கலாம். 13

தமிழ்ச் சித்தர் நூல்களில் காணப்படும் மிருதாரிசிங்கி, நவச்சாரம்,
 சத்தநாகம், அபினி, அக்கரகாரம் போன்ற மருந்தைப் பெயர்கள் அரபு மொழி
 மூலமுடையவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. 14

தமிழ்	அரபு	ஆங்கிலம்
மிருதாரிசிங்கி	மேர்டாசிங்	Lead oxide
நவச்சாரம்	நெள-உகா-தர்	Ammonium nitrate
சத்தநாகம்	ஊதியா	Zinc oxide
அபினி	அசி:பினு	Opium
அக்கரகாரம்	அக்கரகார	Pyrethrum root

ஆயுள்வேதம் உள்ளிட்ட பண்டைய மருத்துவ முறைகளில் மூலிகைகளே பிரதான இடம் பெற்றிருந்தன. இம் மருந்துகளைப் பயன்படுத்தவதால் ஏற்படும் பக்க விளைவுகள் குறைவு. பாதரசம், சூர்செடிக் போன்ற நச்சுப்பதாரித்தங்களையும் அசேதன இரசாயனப் பொருள்களையும் பயன்படுத்திய சித்தர்களினதும் பராசெல்சுனிதரும் மருந்துகள் முறையாகத் தயாரிக்கப்படாவிடின் பெரும் தீங்குகளை ஏற்படுத்தக்கூடியன. பராசெல்சுனின் மருந்துகளுக்கு அக்காலத்திலேயே ஐரோப்பாவில் பலத்த எதிர்ப்பு இருந்தது என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியம். அக்காலப்பகுதியில் ஐரோப்பிய மருத்துவர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்ட ஹிப்போக்ரீட்டஸ் (Hippocrates) கலென் (Galen) போன்ற புராதன மருத்துவ ஞானோடு கருத்துக்களை மறுதலித்துப் புதிய கருத்துக்களை முன் வைக்கும் ஏனைய பராசெல்சுனிதரும் அவர் பின் வந்தோரிடமும் இருந்தது. பழமைவாதிகளின் எதிர்ப்புகளுக்கு அஞ்சாது முன்னோரின் கொள்கைகளை மீளாய்வு (Research) செய்யும் ஏனைய நம்மவரிடம் இருக்கவில்லை. இந்தியப் பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் பின்னடைவுக்கு இவ்வே முக்கிய காரணமாகும்.

"நம்பர் அம்மைக்கு உரைத்தனன் நந்தி கொன்
 டும்ப வாகட ஞானை இயம்பிடக்
 கும்ப மாமுனி தான் செய்த செந்தமிழ்ச்
 செம்பொருளில் அபிபல செய்பவர் போல் செய்ய 15
 பாவலர் நொய்யச் சொல்லி துவன்ற தென் போலவாம்"

பின்வர, முன்னோர் கூறியதைத் திருப்பிக்கொடுவதும், விளக்கக் கூறுவதுமான பணிகளையே பிற்கால இந்திய மருத்துவ ஞானோர் செய்து வந்தனர். இந்த நிலையில் இந்தியாவின் பண்டைய மருத்துவ முறைக்குப் புதிய பல மருந்துகளை அறிமுகம் செய்து வைத்த சித்தர்கள் நமது மதிப்புக்கு உரியவர்கள் ஆகின்றார்கள்.

சி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பாவில் பராசெல்சுல் காட்டிய புதிய அணுகுமுறை அங்கு நவீன இரசாயனவியலின் தோற்றத்துக்கு வழி வகுத்தது. நமது பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் வளர்ச்சியும் இரசாயனவியலின் புராதன இருடிகளுடனும் சித்தர்களிடமும் நின்றது. இரசாயனவியலின் தந்தை (Father of Chemistry) எனப் போற்றப்பெறும் ரொபர்ட் பொயில் (Robert Boyle) போன்ற ஒருவர் நம்மிடையே தோன்ற முடியவில்லை. சித்தர் கண்டறிந்த மருந்துகள் இற்றைக்கு 500 அல்லது 600 ஆண்டுகளுக்கு முன் தயாரிக்கப்பெற்ற முறையிலேயே இன்னமும் தயாரிக்கப் பெறுகின்றன. மருத்துவச் சித்தர்கள் ஆரம்பித்த வைத்தியப் பிழைப்புகளைப் பிற்காலத்தவர் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளத் தவறி விட்டபோதிலும் இந்தியப் பாரம்பரிய மருத்துவமான ஆயுள்வேதத்தில் சித்தர்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பலமானதாகும். பல நூற்றாண்டு காலமாகக் குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டிருந்த நிலையில் அடைந்திருந்த ஆயுள்வேத மருத்துவக்கலையில் இடைக்காலத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர்கள் சித்தர்களாவர்.

இந்தியாவின் புராதன ஆயுள்வேத நூல்களான சரகசம்சித, சுஸ்ருத சம்சித, அஷ்டாங்கசிருதயசம்சித போன்றவற்றில் பெரும்பாலும் மூலிகைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்படும் மருந்துகளே முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. சித்தர்கள் கண்டறிந்த மருந்துகள் பெரும்பாலும் அசேதன இரசாயனப் பொருட்களான ப஠தரசம், தங்கம் போன்ற உலோகங்கள், மற்றும் மூலகங்கள், சேர்க்கைகள், உப்புக்கள் என்பவற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை. சித்தர்கள் கண்டறிந்த செந்திரா ரங்கள், பஸ்பங்கள் (Powders) குளிகைகள் (Pills) என்பவற்றின் செய்முறைகள் இரகசியமாகவே பேசப்பட்டு வந்தன. நாளடைவில் ஆயுள்வேத மருத்துவர்கள் சித்தர் மருந்துகளை அறிந்த அவற்றைத் தமது மருத்துவத்தில் இயைத்துக்கொண்டனர். சித்தர்கள் கண்டறிந்த செந்திரா ரங்கள், பஸ்பங்கள், குளிகைகள் பற்றியும் அவற்றின் செய்முறைகள் யற்றியும் கூறும் முதலாவது வடமொழி மருத்துவநூலான சாரங்கதார சி.மி.15ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்றிருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. சி,மி.16ஆம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்பெற்ற பாவப்பிரகாச என்னும் ஆயுள்வேத நூல் சித்தர் மருந்துகள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஆயுள்வேத நூலாகத் திகழ்கிறது.

நமது பாரம்பரிய மருத்துவமானது புராதன ஆயுள்வேத நூல்கள் கூறும் மருந்துகளையும் சித்தர்கள் கண்டறிந்த மருந்துகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். இந்தியாவில் பாரம்பரிய மருத்துவம் பயிலுவோர் புராதன ஆயுள்வேத நூல்களான சரகசம்சித, சுஸ்ருத சம்சித, அஷ்டாங்க சிருதய சம்சித போன்ற நூல்களுடன் கூடவே சித்தர் மருந்துகள் பற்றிக் கூறும் ரசரத்தாகர, ரசரத்தசமுசய, பாவப்பிரகாச போன்றவற்றையும் படிக்கின்றார்கள். ஆயுள்வேத மருந்துகளைப் பரிந்துரைப்போர் என்ற பேதத்திற்கு இடமில்லை.

தமிழிலுள்ள மருத்துவ நூல்கள் யாவும் தாம் கூறும் மருத்துவ முறையினை ஆயுள்வேதம் என்றே கூறுகின்றன. அகத்தியர் 2000, தன்வந்தரி வைத்திய சிந்தாமணி, செகராசசேகலம் போன்ற தமிழ் நூல்கள் மூலிகை மருந்துகளைப் பற்றிக்கூறவனவசூக்யம் போகர் சப்த காட்டம் 7000, கொங்கடர் சரக்கு னீவப்பி, அகத்தியர் செந்திரா ரம் 300 போன்ற நூல்கள் இரசாயன மருந்துகள் பற்றி விளக்குவனவாகவும் உள்ளன. இந்தியேயில் தமிழரின் பாரம்பரிய மருத்துவத்தை ஆயுள்வேதம் சித்தமருத்துவம் எனப்பிரிப்பது அர்த்தமற்றதாக விடுகிறது. தமிழ் மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களை மீளாய்வு செய்வது அவசியமாகும். வடமொழி நூல்கள் உலகின் பலபாகங்களிலுள்ள அறிஞர்களால் மீளாய்வுக்கு உட்பட்டிருக்கையில் தமிழிலுள்ள பாரம்பரிய மருத்துவ நூல்களோ தேடுவாரற்றுக் கிடக்கின்றன. இன்றைய தொழில்நுட்ப விஞ்ஞான அறிவினை முழுமையாகப் பயன்படுத்த நம்மவரின் பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகளையும் மருந்துகளையும் மீளாய்வு செய்வதன் மூலம் பல புதிய விடயங்களை நாம் அறியக்கூடியதாகவும் புதிய மருந்துகளை மனித சமுதாயத்திற்கு அளிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

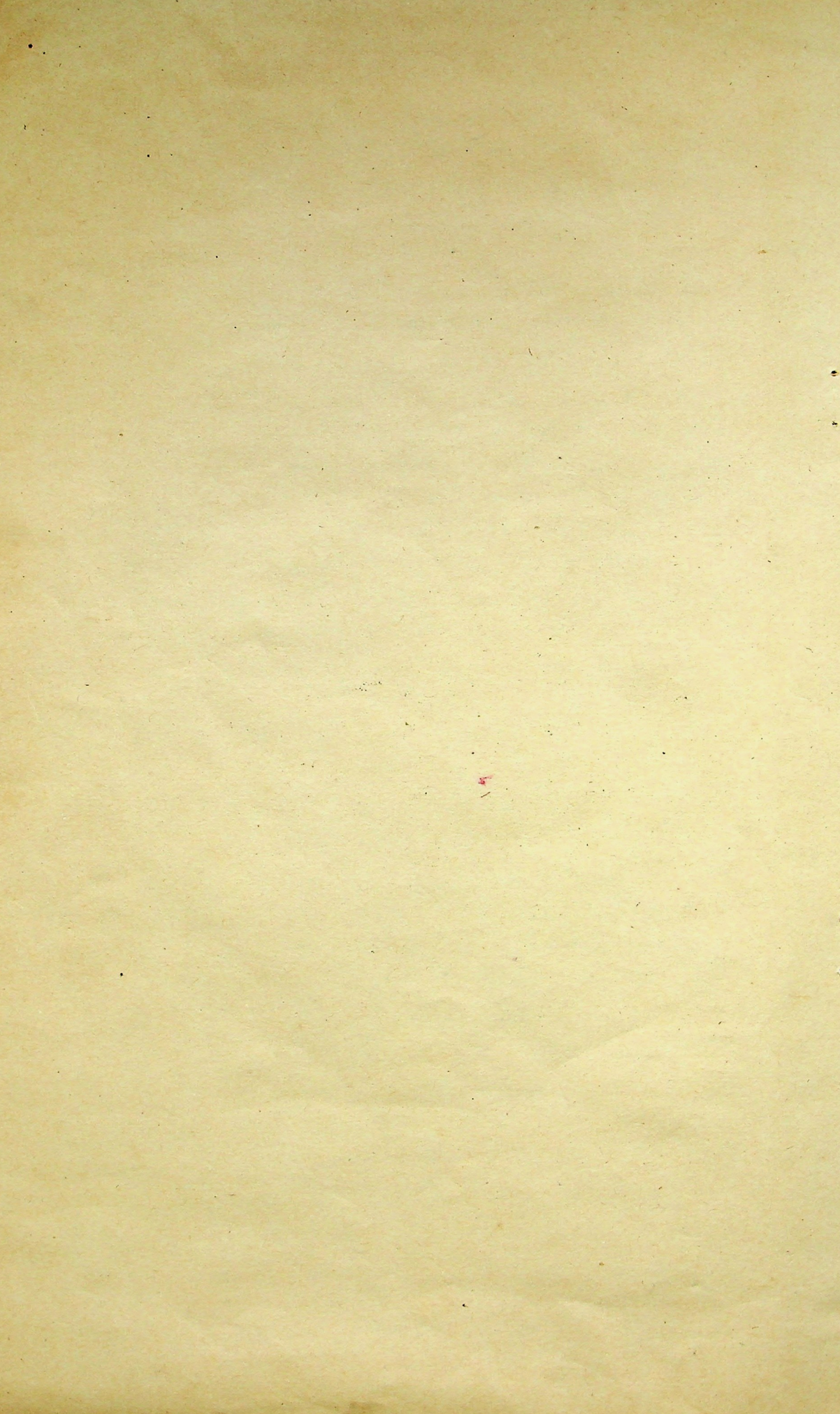
மூலத்மா நோய்க்குத் தமது மா-குவாங் (Ma Huang ; Ephedra vulgan's) என்னும் மூலிகைவாயிலாக எபட்ரின் (Ephedrine) என்னும் மருந்தினே உலகுக்கு அளித்த சீனர்களைப்போல் குயினின் (Quinine) , அஸ்பிரின் (Asprin) போன்ற மருந்தகளைக் கண்டறிய உதவிய தென் அமெரிக்கப் பூர்வீகக்குடிகள் போல் நாடும் நல்ல பல மருந்தகளை நமது பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் வாயிலாக உலகுக்கு அளிக்க முடியும்.

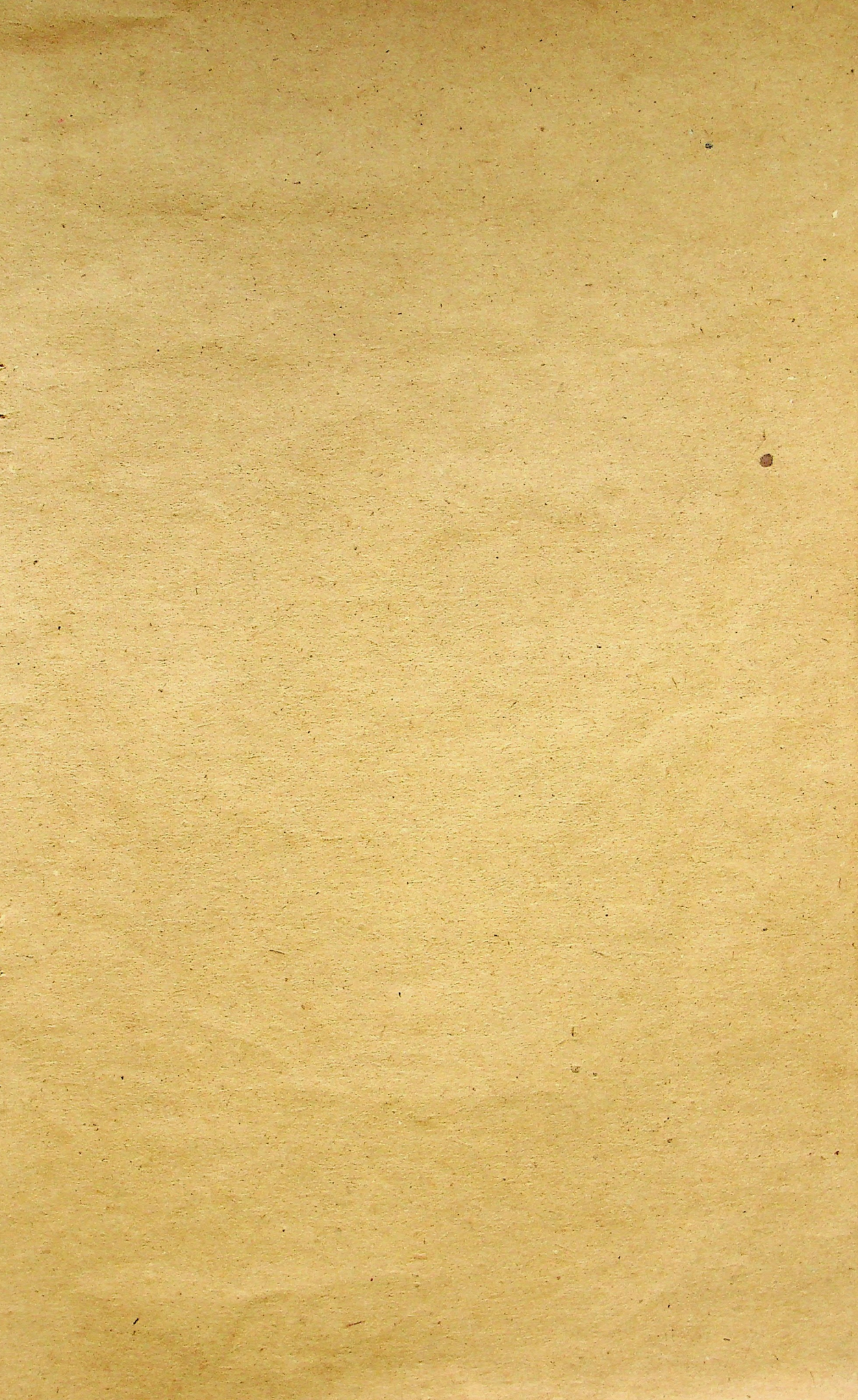
நமது பாரம்பரிய மருத்துவத்தின் முழுவடிவத்தையும் தமிழிலுள்ள மருத்துவ ஞானிகளின் வாயிலாகவே அறியமுடிகிறது. தமிழிலுள்ள மருத்துவ ஞானிகளின் கூறப்படும் விடயங்களைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்வதற்கு சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள ஞானிகளை நாடவேண்டியது சில சந்தர்ப்பங்களில் அவசியமாகின்றது. மருத்துவம் என்பது ஒரு புனிதமான கலை. அது கட்டவர் கையிலும் அகப்பட்டிருத் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படலாகாது என்ற நோக்கில் ஒரு சில தமிழ் மருத்துவ ஞானிசிரியர்கள் விடயங்களை உரையாக விளக்குவதில்லை. அதுவழிமுள்ள, வைத்தியப்பாரம்பரியமுள்ளவர்கள் வாயிலாகவே அவற்றை அறிந்துகொள்ள முடியும். உதாரணமாகத் தேரையர் என்னும் மருத்துவ ஞானிசிரியர் ஆசிரியதாகக் கூறப்படும் பாடல் ஒன்றை இங்கு கவனிக்கலாம்.

பூனைக்கன்றில் ஒரு பிடியும் மறையன் விரோதி இளம்பிஞ்சும்
காணக்குதிரைப் பறந்தோலும் காலிற்பொடியை மாற்றினதும்
தாயைக் கொன்றான் சாறிட்டுத் தயவாயரைத்துக் கொள்வதேல்
மாளைப்பொறல் விழியாளே, வருகும் தமிழும் குமாமமே!

பூனைக்கன்றி என்பது அத்திப்பிஞ்சையும் மறையன் விரோதி கோவையையும் காணக்குதிரை என்பது மாமரத்தையும் காலிற்பொடி என்பது சிறுசெருப்படை என்னும் மூலிகையையும் தாயைக்கொன்றான் சாறு என்பது வானம்பூச்சாற்றையும் குறிக்கும். வருகும் தமிழும் என்பது இரத்தபேதி, சீதபேதி என்னும் நோய்களைக் குறிக்கும். இது போன்ற பாடல்களுக்கான உட்கமைப்பொருளை அறிந்து கொள்வதற்கு தமிழ்ப்புலகையுடன் கூடிய மருத்துவ அறிவு அவசியமாகும். மருத்துவ அறிவும் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் தேர்ச்சியும் பெற்ற அறிஞர்களை உள்ளடக்கிய அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பெற்று தமிழ் மருத்துவ ஞானிகளை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தலும் அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களை நவீன இரசாயன மற்றும் மருத்துவப் பயிற்சோதனைகள் மூலம் மீளாய்வு செய்து தள்ளவேண்டியவற்றைத் தள்ளிக் கொள்ள வேண்டியதைக் கொள்வதும் நாம் எதிர்காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடிய யயலுள்ள திட்டங்களாக அமையும்.

1. Wijerama, E.M (1947) Historical background of Medicine in Ceylon
Journal of the Ceylon Branch of the British Medical Association 43.3.
2. Wijerama, E.M (1952) Systems of Medicine in Ceylon Ceylon Medical
Students Magazine, p.46.
3. 159 of 1979.
4. DEBIPRASAD CHATTOPADHYAYA (1959) LOKAYATA - a study in Ancient Indian
Materialism. People's Publishing house Ltd. New Delhi
5. சித்தர் பாடல்கள், பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை 1976.
6. திருமுலர் - திருமந்திரம் (10 ஆம் திருமுறை) சைவ சித்தாந்த சமாஜம்
சென்னை 1932.
7. Leonard A. Coles (1933) The book of Chemical Discovery. George
G. Harrap & Company Ltd, London.
8. Filloizat, J. The Classical Doctrine of Indian Medicine. Delhi 1964.
(Translated from the original in French by Dev Raj Chanana)
9. Stapleton H. E. et al. Indian alchemy (500 - 1000 A.D) Memoirs of
Bengal Asiatic Society Vol VII. 1922-29, p.343.
10. சூனா (1980) தமிழர் மெய்யியல். பொருமை வெளியீடு, சென்னை.
11. COWELL, E.B & A.E. Gough (Translators) Sarva-Tarsana Sangraha
The Chowkhamba Sanskrit Series Vol.X. Varanasi.
12. போகர் சப்த காண்டம் 7000
பார்த்தசாரதி நாயுடு ஸரீஸ், சென்னை 1960.
13. ibid
14. சுவகடாட்சம். பா. (1979) பண்டைய மருத்துவமும் பயன்தரு மூலிகைகளும்
KIWS PRESS Katugastota
15. வெங்கடராஜன். எஸ். (பதிப்பாசிரியர்) அகத்தியர்: 2000 (தொகுதி 1)
சுரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர், 1958.
16. Leonard A. Coles op.cit P.41 - 42
17. Ibid p.46 - 53

Professor Selvanayagam had contributed notably to the Study of Agricultural Geography of his country. In his early studies he had applied aerial photography to land use studies in Northern Sri Lanka. He went on to analyse and interpret the economic aspects of colonization schemes in the Dry Zone. This led to important conclusions and was perhaps his central contribution.

— *The Geographical Journal*
Nov. 1979

His (Ph D) a piece of work based on meticulous and pains taking field work and embodying truly independent investigation. I found Selvanayagam's findings highly illuminating.

B. H. Farmer

'Selva was a man of action. In the academic field we worked closely and had vast plans for the future.

Prof. T. Jeyaratnam